

ERC: el camí a la independència

Tradició i avantguarda són dos conceptes aparentment contraposats que, quan es fonen, assoleixen graus d'envejable perfecció. J. V. Foix, el poeta de Sarrià, n'és un bon exemple. Que el superrealisme precursor de Foix es nodris de fonts clàssiques com Lluïll o Dante, i al mateix torn desitgés transformar el present cap a formes més avançades de societat, «sóc partidari de la federació de nacions europees», demostra que la combinació, quan és ben feta, resulta quasi perfecta.

Esquerra Republicana de Catalunya, el partit fundat per un dels polítics més carismàtics de l'Europa contemporània, i que compta amb una vida plena de fets transcendents per a la nostra història, tant per les gestes protagonitzades pels seus dirigents des del govern, des de les presons o l'exili, com per la sofrida militància de totes aquelles persones i famílies que componien i componen la seva massa social, està vivint darrerament un important ressorgiment.

L'evolució política posterior a la mort del dictador creà una evident disfunció entre una falsa normalitat del sistema i les reivindicacions nacionals i populars, latents en el substrat de la col·lectivitat, i que els partits que capitalitzaren la «transició» no van recollir. Així, doncs, una sèrie de punts claus reconeguts unànimement durant el franquisme van ser eliminats dels programes d'aquells partits, preocupadíssims ells de no produir traumes en la societat. ERC mantingué, però, un fidel respecte a aquells postulats —rebuig a la constitució, reconeixement del dret a l'autodeterminació...— conscient que el camí seguit no era l'ideal per Catalunya, perquè no servia per res més que consolidar democràticament el hereus del general feliçment desaparegut.

Mentrestant, l'estat va viure uns períodes d'incertesa que culminaren en el ressorgiment de l'Espanya torea de la mà de Tejero. Fou un punt àlgid ideal per als ideòlegs de la reial democràcia hispana, en tant que su-

posà per a ells l'argument des d'on bastir la idea que, a partir d'aquell intent de pronunciament, el sistema s'assentava definitivament sobre les bases de la pacífica convivència entre tots els espanyols, el reforçament de la democràcia al voltant de la persona del rei i de la sacralitzada Constitució, quedant dins el camp de la barbàrie i el pecat tot allò que es situés fora d'aquest esquema.

Després, en arribar els anys vuitanta, els mateixos ideòlegs s'inventen una altra expressió que canalitzaria per via intel·lectual petits brots de descontentament urbà, centrats, com no, a Madrid. És la modernitat.

¡És la maquinària del règim funcionant al màxim! Les necessitats polítiques cobertes amb falses promeses electorals i garantides pel Borbó, i les antigues reivindicacions, arxivades, no fos cas que s'empipés la Brunete. I si encara quedés cap «fleco» per cobrir, la modernitat fa de calaix de sastre. No obstant això, el pas del temps demostra que a Catalunya la cosa no funciona. Ni els partits espanyols són capaços d'acomplir satisfactòriament les ordres que els seus amos els dicten, per tal de controlar el pati i rentar-los la cara, ni els partits catalans demostren una clara voluntat de trencar amarres amb Espanya per avançar col·lectivament cap al recobrament de la plena sobirania nacional.

Això palesa que, malgrat tot, aquelles velles reivindicacions nacionals i populars de què parlàvem més amunt no s'han consumit, sinó que, al contrari, van en augment. La bona feina de conscienciació nacional que

entitats cíviques i culturals del país han dut a terme en aquests anys ha produït els seus fruits en la millora qualitativa del contingut d'aquestes demandes, en una definició elaborada de la seva naturalesa i en un expandiment de mires que ha ocasionat un inevitable increment dels sectors socials que les defensen.

Aquest aclariment ha demostrat que la veritable defensa dels nostres interessos ha de fer-se des de l'opció política de l'independentisme. És evident: la independència reclamada sense embuts i recolzada en el dret a la lliure determinació de les nacions és el pal de paller que aplega més gent, especialment jove, cada dia que passa.

Davant d'aquest panorama i en previsió de cap canvi espectacular als mecanismes de funcionament de la nostra societat, cal la participació a les eleccions per dur a terme fins on es pugui tot aquest programa, per denunciar des de dintre les manipulacions dels interessos populars que es fan a les poltrones institucionals. I en aquesta inevitable participació que comporta una tria s'ha de seleccionar aquelles persones que han demostrat coherència i honestat als nostres interessos nacionals, i avui dia, no ens enganyem, només les dones i els homes que s'apleguen al voltant d'Esquerra Republicana poden representar a les institucions aquests anhels.

Ara, a les eleccions municipals i europees, en tenim una bona oportunitat. Demostrem que a nosaltres, com a Foix, «ens exalta el nou i ens enamora el vell». □